

JOHANNES JØRGENSEN SELSKABET

NYHEDSBREV

December 2013

11. Årg.

Nr. 4

VERLAINE

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet

Ansvh. red. **Stig Holsting**
Lykkesholms Allé 9 A,1.tv
1902 Frederiksberg C
Tlf. 8758 0303
Mob. 2129 0408
e-mail: stig.holsting@gmail.com
Kassererens e-mail:
johs.jorgensenselskabet@gmail.com
www.johannesjorgensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet er et litterært forum til studium af digterens liv og forfatterskab. Selskabet arbejder nært sammen med Johannes Jørgensens Hus i Svendborg og andre litterære selskaber. Medlemskab koster 160 kr. om året. Hjemmeside: www.svendborg-bib.dk

Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, formand

Oluf Schönbeck, næstformand

Fælledvej 14 E, 5.tv.

2200 København N.

E-mail: oluf@hum.ku.dk

Tlf. 60863727.

Ove Klausen, sekretær. Ottosminde

2, 8960 Randers. Tlf. 86404032.

E-mail: oklausen@fiberflex.dk

Henning Fink-Jensen, kasserer.

Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.

Tlf. 4444 8703

Andreas Holsting. Ved Klosteret 6,

2100 København Ø. Tlf. 31219609.

E-mail: andreas.holsting@gmail.com

Grafisk tilrettelæggelse: Kira Bierlich

PAUL VERLAINE

Da digteren Sophus Claussen i 1894 opholdt sig i Paris og i latinerkvarterets værtshusmiljø stiftede bekendtskab med den franske digter Paul Verlaine, sendte Johannes Jørgensen ham en hilsen, som han bad ham bringe videre til sin ungdoms lyriske forbillede. I sin bog *Antonius i Paris* giver Claussen et malende billede af Verlaine (med Sokrateshovedet).

Paul Verlaine var en af de franske symbolister, som gav inspiration til Jørgensens introduktion af symbolismen i Danmark.

Han var en meget sammensat natur med et broget liv. Socialt endte han på samfundets bund, men hans lyrik kom til at danne skole og blev betragtet som noget af det fineste, nyere fransk digtning havde frembragt.

Under en rejse til Paris i 1911 overværede Johannes Jørgensen i Luxembourg-haven afsløringen af en mindesten for Verlaine (se forsiden) og skildrede denne begivenhed med bittersød sarkasme i sin bog *Indtryk og Stemninger*. Selv satte han Verlaine et smukt minde i digtet "De profundis" ved hans død i 1896.

DE LUKKEDE DØRE

Johannes Jørgensen og nationalismen i Europa.

af STIG HOLSTING

I kraft af Johannes Jørgensens europæiskdannede indstilling, hvor han ikke skelnede mellem dansk og europæisk kultur, opfattes han i almindelighed da også som europæer, før dette begreb blev politiseret. Med sine rødder dybt i dansk kultur havde han stor og kyndig indsigt i og forståelse for fælles europæiske værdier og arvegods han, som allerede i sin pure ungdom i Svendborg fattede stor hengivenhed for tysk romantik og siden inspiration i fransk digtning og latinsk litteratur og spiritualitet. Hans skæbne som dansker bosiddende i udlandet gennem 40 år gav ham mulighed for frem for så mange andre at se disse forhold i et større perspektiv.

I årene efter 1. Verdenskrig sporede tendenser rundt om i Europa til en

Den franske professor Julien Benda.

forstærket nationalisme både inden for politiske kredse og i kulturens verden ("Surrogat for Religion", som Jørgensen betegner den), som man på dette tidspunkt af gode grunde ikke kunne vide men nok frygte ville ende med et ragnarok værre end årene 1914-18. Alligevel synes Johannes Jørgensen at se skriften på væggen og advarede flere gange mod disse snigende tendenser. I 1924 skriver han i forordet til bogen *Breve fra Assisi "Døre, der lukkes"* efter at have læst, at en dansk professor optimistisk havde forkyndt "Nationalismens Tilbagegang – Kosmopolitismens Fremvækst", følgende: "Men den der fra et ensomt og stille Sted lytter ud over Europa, bæres det rigtigt nok helt anderledes for. Det er, som hørte han alle Vegne fra kun Lyden af Døre, der lukkes fast og haardt" (Jørgensen, 1924, s. 10-11). Fra Beuron skrev Jan Verkade til Jørgensen i januar 1923 om den voksende nationalisme i Tyskland, som Johannes Jørgensen selv var ved at komme i klemme ved med sin bog "Klokke Roland": "...Men om der med den voksende nationalisme her i landet ville kunne findes en forlægger,

ved jeg ikke." Og det var der ikke. Den tyske oversættelse udkom i Paris i 1916. 6 år efter gentager Jørgensen sine ord fra 1924 i bogen "*Fra det ukendte Frankrig*", hvor tendensen nu var blevet faretruende stærkere med foruroligende tegn på en militarisering, og "Den, som har Øjne at se med og Øren at høre med, konstaterer paa de forskelligste Kanter af Europa Forberedelserne til denne Verdenskatastrofe. En Militarisering i Fredstid, som forbereder alles Krig mod alle. En Guddommeliggørelse af Nationen, af Folket, der nødvendigt må føre til en Kamp på Liv og Død mellem disse rivaliserende Guddomme" (Jørgensen, 1930, s. 153)

I den samme bog, der ubegrundet indtager en ret overset plads i Johannes Jørgensens store forfatterskab, har han i afsnittet "Forrædere" nogle betragtninger af den fransk-jødiske professor, Julien Benda, som han siden uddyber i sin bog *Omkring Axen Assisi-Salzburg* fra 1938, hvor Benda påpeger de samme farlige tendenser i mellemkrigsårenes Europa, hvor man i stigende grad søgte at isolere sig bag egne grænser. Julien Benda betegner som Jørgensen tendensen som "Lyden af Døre, der lukkes". Og Jørgensen fortsætter her med sine egne betragtninger: "De, hvis Opgave det tidligere var at holde Udkig som fra et Taarn, havde forladt deres Vagtpost for at løbe ned og skyde Slaa for Porten af Frygt for, at noget nyt, noget fremmed og ukendt skulde betræde Fædrelandets Jord og derved besudle det." (1930, s. 150) Mon han her har haft Viggo Stuckenbergs ord i tankerne, da denne

skrev, at han ikke ville give en skærvebunke på Lyngbyvejen bort for at få lov til at se Florens? De var jo begge oprindeligt tårnkiggere, hvor Jørgensen unægtelig var den, der kom til at se længst ud. Det var den voksende nationalisme, hvor man rugede nidkært over "egen identitet og nationale særpræg", som udelukker påvirkning udefra – der "skydes Slaa for Porten". Johannes Jørgensen ser som Julien Benda et forræderi mod international åndsliv og skriver: "Og her er det da, Julien Benda ser 'Klerkenes Forræderi' – de store europæiske Skribenters Brøde og Ansvar. De har, i Steden for at bekæmpe de nationale Fordomme, opflammet dem – de har, i Steden for at sige: 'Vær Mennesker!' sagt: 'Vær Franskmand, vær Tyskere' (og, hos os, 'vær danske, 'vær norske')" (1930, s. 151). Over 100 år tidligere skrev Jens Baggesen noget lignende men med modsat fortegn: "Tyske! Franske! Engellændere! Hollændere! Danske, Norske og Svenske! Preussere! Poliske! Ungarer! Italienerne! Spaniere! Portugisere! Er I da ikke alle Mennesker? Alle, som Mennesker, lige?" (Baggesen 1910, s. 217-18) Johannes Jørgensen citerer en ung unavngiven dansk skribent for at slå til lyd for den nationale litteratur i stedet for oversat udenlandsk litteratur og konkluderer der ud fra: "at vi hjemme i Danmark maatte efterfølge de andre Nationers Foredømme, besinde os mere og mere paa vort eget, dyrke vor hjemlige Jord og skildre dansk Liv, dansk Menneskehed, dansk Natur". (1924, s. 8).

Da Johannes Jørgensen sammen med andre ligesindede unge poeter i

begyndelsen af 1890-erne krøb op i tårnet på Kastanievej på Frederiksberg, var det jo ikke for at få bedre udsyn over de frederiksborgske villatage – ja end ikke for at kunne se ud over Frederiksberg Bakke. "Ikke for intet tilhørte vi jo fra vor aandelige Fødsel af den Bevægelse, som havde mange Navne, men hvoraf vi foretrak ét – vi var (og kaldte os gærne) Europæere.... – vi følte hele den moderne Aandsverden som vort Fædreland."

(1924, s. 9-10)

"Der var noget som hed *Europa*

– og en *Europæer* var hjemme overalt"

(J.J. 1938) Man ville ud, hvor man kunne trække vejret; de blev "tårnkiggere" – de benyttede symbolikken med tårnet for at vise, at herfra kunne de se ud over den kvælende københavnske åndløshed, som ikke ville erkende menneskets iboende behov for at se sin egen skønhed. Med et kendt Niels Steensen-citat kan man sige, at de erkendte, at skønnest er det, vi ikke forstår – "Den store Studsen" (*to mega thauma*), som Johannes Jørgensen

formulerede det (1916, s.34). "*Tutto il mondo è paëse* siger det italienske Ord-sprog (og det betyder egentlig kun, at Verden er ens elle Vegne) ... hvor skulde

"Den gode jord". Maleri af Harald Engman 1940. Hvis man ser godt efter, vil man ane, at maleren i nederste venstre hjørne har anbragt Johannes Jørgensens bog "Klokke Roland" om tyskernes fremfærd i Belgien i 1915.

vi dengang Unge ellers have faaet Mod at rejse vort symbolske, symbolistiske, højst udenlandske 'Taarn' – " (1924, s. 10)

Johannes Jørgensen var æstetiker – somme tider til hans egen samvittigheds-kval, for han frygtede, at hans søgen kun gjaldt skønheden for dens egen skyld. Men hans evne som æstetiker gav ham så til gengæld muligheden for også at se skønheden i det, han opfattede som sandheden. Fra sit tårn kunne han ved hjælp af sin skuen indad erkende den store bredde

og helhed i den store sammenhæng.

Det var altså ikke kun i ungdommens entusiasme, at han erklærede sig som europæer. Ved sine mange rejser rundt på kontinentet kom han til erkendelsen af den store kulturelle sammenhæng. Gennem hele sit modne forfatterskab erklærer han sig som en fuldblods-europæer med stor indsigt i de faktorer, som gennem et par årtusinder ikke alene har dannet Europa som en kulturel enhed men også har været model for resten af den civiliserede verden, selvom det ofte har voldt sine vanskeligheder at leve op til idealet. Johannes Jørgensens forankring i kristendommen har tillige givet ham en baggrund for at se og forstå disse faktorer indefra og afprøve dem på sig selv. Denne indsigt og erkendelse blev kun bekræftet ved synet af verdenskrigens meningsløse barbari, hvor folk stod mod folk i et sanseløst had. Ved sit engagement i Belgiens tragiske skæbne under den første verdenskrig, hvor han så det lille land blive offer for det store Tysklands hensynsløse vold, blev han en kraftig fortaler for forsvarssagen mod de hjemlige radikale kræfter, der ønskede nedrustning. Man havde ret og pligt til at forsvare sig selv mod den store overmagt – "Det er ikke nødvendigt at sejre, men det er nødvendigt at kæmpe" citerede han sin Assissiven Barabbao (1959, s. 55).

Når han gang på gang erklærer sit fødeland Danmark sin uforbeholdne kærlighed og bedyrer sine danske rødders fundamentale betydning, er det ikke for at fremhæve dansk og danskhedens forrang frem for andre folk og landes værdier.

Men han ser Danmarks særegenhed i lyset af de værdier, som er kommet udefra. I bogen *Danimarca* fra 1921 skriver han på sin egen poetiske måde og dog umisforståeligt bl.a.: "I Danmarks Skove har jeg de dybeste Rødder – Hjerterødderne. Men min Aands Rod er andensteds – udenfor Danmarks Grænser – udenvælt – bag alle de blaa Bjerge. Med min Aand har jeg Rod i Rom – i det Roma, Sverre (ifølge Sangen) 'talte midt imod'. Men skulde jeg derfor være bleven en Fremmed? Skulde jeg dermed selv have sat mig udenfor mit Folk?" (Jørgensen 1921, s. 117) Med disse ord erklærer han sin dybe kærlighed til sit fædreland samtidig med, at han på en snild måde kæder sin danske personlighed sammen med sin tro, der jo trods alt havde været synonymt med dansk åndsliv i flere århundreder. Hans "Aands Rod" kunne ikke for ham være afhængig af landegrænser. Johannes Jørgensen slutter forordet til *Breve fra Assisi* med disse ord: "Meningen med at udgive nærværende lille Bind er bl. a. den at holde nogle af Danmarks Døre aabne ud til 'et større Fædreland' – til Aandens Republik." (1924, s. 11).

sh

Johannes Jørgensen: *Taarnet*, 1916.

Johannes Jørgensen: *Danimarca*, 1921.

Johannes Jørgensen: *Breve fra Assisi*, 1924.

Johannes Jørgensen: *Fra det ukendte Frankrig*, 1930.

Johannes Jørgensen: *Orion over Assisi*, 1959.

Jens Baggesen: *Labyrinten eller Rejse gennem Tyskland, Schweiz og Frankrig*, 1910.

Louis Le Cardonnel –

”den arme fordrukne præst”.

af STIG HOLSTING

I 1942 sad Johannes Jørgensen på Dalum Kloster ved Odense efter at havde udgivet første bind af sin store Birgittabiografi og var godt i gang med færdiggørelsen af andet bind. Han var 76 år, og krigen var endnu forholdsvis ny. Sin vane tro sad han og mindedes fortiden, og som så ofte før vendte han i tankerne tilbage til tiden i Siena, der på flere måder betød en omvæltning i hans liv – ”Incipit Vita Nova”. Her i Dalum formulerede han sine minder i et digt *Memor Fui Dierum Antiquorum*, hvor det bl. a. lyder: ”Jeg tænker på de henfarne Dage,/ jeg mindes de svundne Aar –/de ligger saa langt tilbage/og er dog saa nær som igaar.” Og lidt senere: ”Der vandrer vi atter de Gader,/vi én Gang kendte saa vel/og møder paa Hjørnet af Corso/Tozzi og Le Cardonnel”.

Det var altså igen Siena, han i minderne vendte tilbage til de år, der havde sat så dybe spor i hans sind og erindring, at tiden målttes før og efter 1913-15. I forordet til bogen om Den hellige Katerina af Siena giver han udtryk for sine følelser overfor de mennesker, han havde drevet omgang med i denne tid, dog uden her at gå i enkeltheder. Dem skal vi i nogen grad søge i andre af hans værker – og så mellem linjerne men naturligvis i højere grad i hans dagbøger, for det var ikke alt, han ønskede at delagtiggøre sine læsere i.

Men de to, han nævner i sit digt, er navne på digterkolleger, en lokal fra Siena (Federigo Tozzi – ham vil vi vende tilbage til en anden gang) og en franskmænd, Louis Le Cardonnel,

som han fik et mere venskabeligt forhold til. I Johannes Jørgensens store bogsamling i hans hus i Svendborg, som han førte med sig hjem fra Italien i 1953, står to digtsamlinger af Louis Le Cardonnel. Bøgerne bærer tydelige tegn på at have været flittigt læst. Den ene bærer udgivelsesåret 1904 og var ifølge Jørgensens notat foran i bogen anskaffet i 1909, så Le Cardonnel har altså været Jørgensen bekendt, før de lærte hinanden personligt at kende 5 år senere i Siena. Men Le Cardonnel var heller ikke nogen hvem som helst for sin danske digterkollega.

Louis Le Cardonnel, født i Valance i Sydøstfrankrig 22. feb. 1862, var som ganske ung kommet til Paris og blev knyttet til kredsen omkring digteren Paul Verlaine og var som

*Den unge nyviede præst,
Louis Le Cardonnel.*

denne blandt symbolismens banebrydere i fransk digtning. Sandsynligvis var det også blandt bohemerne i Quartier Latins parisiske Caféliv, som Sophus Claussen flittigt og levende beskriver i sin bog "Antonius i Paris", at Le Cardonnel fik grundlagt sin tilbøjelighed for spirituøse drikke – en svaghed, som fulgte ham og prægede ham livet igennem. Men det var også her han grundlagde sit ry som en af den nye franske digtningens fineste lyrikere, hvis digtning sammenlignes med bl.a. Lamartine og Alfred de Musset. Allerede som 20-årig fik han en fornem litterær pris tildelt af Det Franske Akademi for blot et enkelt digt. Han havde i begyndelsen fundet sympati for symbolismen, men distancerede sig fra den, i øvrigt ud fra samme motiver som Johannes Jørgensen havde gjort.

Sophus Clausen beskriver malende sin omgang og venskabet med Paul Verlaine et venskab, som Johannes Jørgensen i øvrigt skikkelig misunder sin danske digterven. Men vi støder i Claussens skildringer ikke på Le Cardonnels navn. Enten har Claussen og Cardonnel ikke fundet sympati for hinanden, eller også skyldes det snarere, at Cardonnel ved Claussens ankomst til Paris i 1892 havde forladt Cafélivet. Det vakte nemlig ikke så lidt opsigt og forundring især i den parisiske bohémekreds, da Le Cardonnel forsagede det frie liv til fordel for en tilværelse som fattig præst. Han blev præsteviet i 1896. Cardonnel kunne derved indskrive sig i rækken af franske symbolister, som vendte tilbage til troen og katolicismen – Huysmans, Verlaine, Mallarmé m.fl. Men Le Cardonnel tog altså

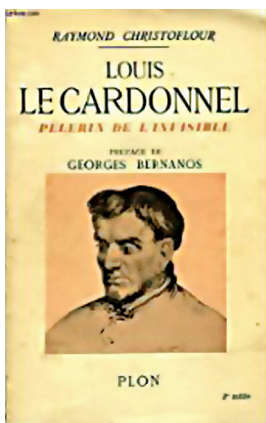
den fulde konsekvens af sin omvendelse og gik skridtet videre.

I sin bog *Af Oliventræets Frugt*, bogen om Provence, bringer Johannes Jørgensen et portræt af Louis Le Cardonnel, som han i sine Sienaår havde lært at kende gennem deres fælles bekendte, den førnævnte sienesiske digter Federigo Tozzi og fået sympati for. Som den ustadige bohème var Cardonnel i

sin omflakken på vej til Rom og havde nu gjort holdt i Siena for at opsøge digterkollegaen Tozzi. Ejendommeligt nok nævner Jørgensen ham ikke i sine erindringer *Mit Livs Legende* men råder altså bod herpå nogle år senere, fra hvilken periode den eneste bevarede korrespondance mellem dem stammer. Måske er denne genoptagne kontakt årsagen til erindringsbilledet af ham.

I sine dagbøger noterer Johannes Jørgensen stedvis

om sin omgang med Cardonnel, som ind imellem ikke var helt problemfri. Første gang hans navn dukker op i dagbøgerne er 4. januar 1914 med en bemærkning om, at der spores en bedring med Cardonnel, som han andetsteds betegner som "den arme fordrukne Cardonnel". Jørgensen noterer skånsomt i sit portræt hans åbenbare hang til den toskanske vin: "Han besøgte mig i Siena, gjorde opsigt i Pensione Chiusarellis af engelske Miss'er befolkede Spisestue ved at standse paa Tærskelen og med højtloftet Arm give alle Gæsterne en Velsignelse, de ikke havde bedt om, ej heller satte Pris paa. Louis Le Cardonnel var noget af en Verlaine ..., og den toskanske Vin blev en

En af de mange bøger om Le Cardonnel.

stor Fristelse for ham. Jeg sørgede for, at han kom til at sidde ved mit Bord, i den mørkeste Krog af Spisestuen". (Jørgensen 1947, s. 9). Johannes Jørgensen udfrier Le Cardonnel af pensionens stramme ladymiljø, som tydeligvis ikke passede hans bohemenatur, og får ham installeret hos Tozzi i dennes hjem uden for byen. I øvrigt karakteriserer Cardonnel over for Jørgensen Tozzi som "et animal", en beskrivelse, som passer til Jørgensens eget syn på den italienske digterkollega, som åbenbart kunne have en nok så bramfri omgangsform.

Men Johannes Jørgensen var ikke den eneste, som så den store digter i den for-drukne præst. I en omtale af hans digtsamlinger skriver det franske "Société du Mercure de France" i 1914 bl.a.: "Da Louis Le Cardonnel forlod verden for Klosters skyld (...) troede de fleste, at litteraturen havde mistet ham (...) Helt anderledes gik det imidlertid med Louis Le Cardonnel, i hvem præsten med sine nye pligter og bestemte lære ikke svækkede poeten – tværtimod, efter hans konversion øgedes digtene både hvad angår den fuldendte form og tankens fylde og følelsens dybde. Den høje anseelse, som fader Le Cardonnels værk nyder i Frankrig, kan aflæses af, at han ifølge M. Gabriel Fauré – ikke en kritiker, der rutter med rosen – 'har skrevet de bedste kristne digte på

det franske sprog'" (Anita MacMahon 1914)

Johannes Jørgensen betragtede Le Cardonnels digtning som betydelig, når han i lighed med både italienske og franske litterære kritikere betegner ham som "en af Frankrigs største nulevende Digtere (i Danmark kendt af Christian Rimestad, Peter Schindler og nogle enkelte andre)" (J.J. 1925). Alligevel er der intet sted tegn på, at Jørgensen har ladet sig inspirere til at oversætte nogle af hans digte. Peter Schindler havde også mødt den franske præst og digter i Siena i 1914 og har en lidt ejendommeligt beskrivelse

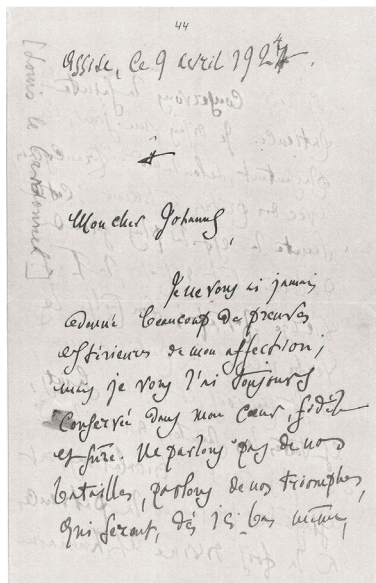

Den første og den sidste af Le Cardonnels 4 udgivne digtsamlinger fra hhv. 1004 og 1924 (Tilh. Johs. Jørgensens Hus i Svendborg)

af ham i et brev til Johannes Jørgensen: "Jeg tænker paa Le Cardonnel, Præsten, Digteren – Drankeren! Jeg forstaar ham. Hans Hemmelighed har alt St. Paulus opskrevet: En Torn i Kødets, at han ikke skal hovmode sig. Gud tillader Synden for at holde ham nede. Gud kaster ham (som man kaster en Kattekilling) Gang paa Gang til Jorden – et helt langt Liv

– ellers blev han en Prometheus; nu bliver han kun den fortabte Søn. Bedre den evige – og frelsende – Anger end Overmenneskets betagende men formastelige Gudsrov. Og hvor stor må ikke den hedenske Prometheuskraft være i en saadan Sjæl, naar ikke et helt Livs Messeofre har kunnet hæmme den, et Livs uafbrudte Anger køle den – kun det eneste, der er endnu stærkere: denne forfærdelige – og frelsende Synd kan holde ham i Ligevægt.

Ursagelige er dine Veje ... og – oh culpa felix!" (Schindler 1914). Mon ikke samme Schindler siden skulle få endnu større forståelse for denne "Torn i Kødet"? Han var på dette

Første side af et brev fra Cardonnel til Johannes Jørgensen. Man bemærker, at han er på fornavn med sin danske kollega.

tidspunkt 21 år, nyomvendt katolik og havde just begyndt sit præstestudium i Rom!

Jørgensen mistede tilsyneladende forbindelsen med Le Cardonnel efter at have forladt Siena i slutningen af 1915. Hvornår de genoptog kontakten er uklart, men der foreligger som omtalt et par breve fra Cardonnel til Jørgensen begge dateret i årene mellem 1917 og

1924 – og holdt i en meget venskabelig tone, selvom der ifølge et af brevene førhen skulle have været visse uoverensstemmelser. Siden traf de hinanden i Assisi, hvor en noget medtaget Cardonnel søgte ly i et franciskanerkloster. Johannes Jørgensens beskrivelse af sin digterkollega viser en mand, som fysisk – og vel også psykisk – er mærket af sin alkoholiserede skæbne. Under en middag, som en fransk gruppe holdt til ære for deres landsmand, og som Jørgensen var inviteret til at deltage i, skriver han om Cardonnel: "Men aldrig skal jeg glemme den Stilhed, der blev, da den aldrende Digterpræst rejste sig – da han stod der, i sin slidte og plettede Sutane, ubarberet og lidet soigneret (den Fattige har ikke Raad til Renlighed) og saae frem for sig med de trætte, grøngraa Øjne". (J.J. 1925, s. 16). Det var i 1919, men Assisi blev ikke Cardonnels sidste opholdssted. En overgang var han præst i et lille kloster ved den norditalienske kystby Ventimiglia, hvor Jørgensen besøgte ham (J.J. 1925, s. 15-16). Karakteristisk for ham havde han flakket rundt i Frankrig og Italien som fattig messepræst, en overgang forjaget fra Frankrig under kulturkampen. Hans foresatte måtte have haft forståelse for bohemepræsten, som ikke lod sig engagere fast noget sted. Louis Le Cardonnel døde i Avignon 28. maj 1936. Efter hans død blev han mindet ved et offentligt arrangement i Assisi med bl.a. et foredrag af Johannes Jørgensen og siden også i Nîmes i Frankrig, hvor han blev betegnet som "Frankrigs berømmelige digter".

Johannes Jørgensen: *Af Oliventræets Frugt*, 1925.

Johannes Jørgensen, *Gamle Adresser*, 1947.

Utrykt brev fra Peter Schindler til Johannes Jørgensen, 9. nov. 1914. (Johannes Jørgensen Selskabet). I sin udmærkede lille bog "Johannes Jørgensens veje omkring Siena", (Reitzel 1989) citerer Inge Lise Rasmussen Jørgensens ord om Le Cardonnel: "som tidligere var katolsk præst". Der er imidlertid tale om en fejllæsning, idet der skal stå "tillige var katolsk præst". Se J.J. "Gamle Adresser" s. 9.

MOGENS BALLIN

27. januar 1914 døde en af Johannes Jørgensens mest fortrolige venner, Mogens Ballin – med tilnavnet Francesco – kun 42 år gammel. Jørgensen sad på den tid nede i Siena og fik dødsbudskabet i et brev fra Ballins mor. Budskabet kom ikke uventet, Ballin havde længe været syg, og alle vidste, hvilken vej det gik. Men naturligvis kom alle tanker og minder frem ved alt det, de to venner har været for hinanden. Ikke mindst havde Johannes Jørgensen en del at takke vennen for. Mogens havde grebet afgørende ind ved hans vaklende beslutning om at konvertere til katolicismen, og han havde også været den direkte årsag til, at Johannes Jørgensen tog det afgørende skridt til det endelige brud med fru Amalie efter deres sidste møde i klosterhaven ved Maria Larch i Tyskland.

2014 er altså 100-året for Mogens Ballins død. Det vil blive markeret ved en temaudstilling i Johannes Jørgensens Hus

i Svendborg, hvor venskabet mellem de to vil blive belyst ved billeder, breve og tekststykker. Endvidere vil et af Ballins oldebørn, Nik Bredholt, arrangere forskelligt til belysning af kunstneren Mogens Ballins liv.

sh

*Den unge Johannes Jørgensen.
Tegning af Mogens Ballin 1894.*

Ved generalforsamlingen 2013 9. november skete der ingen ændringer i bestyrelsens sammensætning. Stig Holsting fortsætter som formand på 12. år og Andreas Holsting og Ove Klausen blev ligeledes genvalgt. Hvis nogen skulle være interesseret i at få tilsendt regnskab og formandsberetning, bedes man give besked til hhv. kasserer og formand. På billedet ses fra venstre Andreas Holsting, Ove Klausen, Stig Holsting og Henning Fink-Jensen. Næstformanden Oluf Schönbeck var ikke til stede.

OBS! Ved generalforsamlingen i 2012 blev kontingentet for medlemskab af selskabet på kassererens anbefaling forhøjet med 10 kr. fra 150 kr. til 160 kr. om året. Det var desværre ikke alle, som bemærkede denne beskedne forhøjelse. Da kontingentet ved den netop afholdte generalforsamling ikke blev forhøjet yderligere, er dette altså stadig 160 kr.

*Johannes Jørgensen Selskabets bestyrelse ønsker
alle medlemmer og deres familier
en glædelig jul og et godt nytår 2014
og takker for trofast støtte til vores arbejde.*
